

Leven begint met het kloppen van een hartje; beweging! En eindigt met het stilvallen ervan. Leven is **bewegen** en gaandeweg verander je als mens. Van baby naar volwassene, maar ook innerlijk/geestelijk kunnen grote transformaties plaatsvinden.

Wie of wat of waar je ook bent, altijd is er de belofte: *In het huis van mijn Vader zijn vele kamers (anders zou Ik het u gezegd hebben) (Johannes 14:2)*
Op elk moment in je leven mag je daar thuis komen.

Deze VRIJBRIEVEN worden samengesteld door De Gele Bus; Nicoline Swen en Helene Westerik in samenwerking met verschillende geloofsgemeenschappen in Oost- en Noord Nederland, veelal lid van Vrijzinnigen Nederland.

Hebt u ook een bijdrage of een vraag/opmerking? Mail naar degelebus@swen.nu
Of bel: 06 43167139
(Helene Westerik)
06 22497969
(Nicoline Swen)

Op ons YouTubekanaal *De Gele Bus* zijn diverse filmpjes van vieringen en gesprekken te bekijken.

Lieve mensen,

We wonen in een prachtig stukje Nederland en al (hard)lopend geniet ik daar bijna dagelijks van. Het mooie van een gebied leren kennen, vind ik dat je de kleine veranderingen opmerkt die plaatsvinden: het vingerhoedskruid dat opeens overal bloeide, de vlier wiens bloemenschermen de avond vullen met hun geur. En nu is het alweer bijna de langste dag. Het begin van de zomer en een **keerpunt** in het jaar.

In de samenleving zie je die **beweging** ook: na de weken van stilte, naar binnen gericht zijn, gaat de wereld weer langzaam open. We kunnen elkaar weer (mondjesmaat) ontmoeten, de eerste concerten worden gegeven en de terrasjes stromen langzaam vol. Niet op de manier zoals het was, maar op de

manier zoals het wordt. Want je kan nooit terug naar het verleden. Beweging gaat altijd naar de toekomst toe.

Zoals je ook ziet dat in mensen beweging plaatsvindt; Regeringsleiders die **gaandeweg** standpunten bijstellen. En dat geldt toch ook voor ons. Ook wij moeten, gedurende ons leven, soms zekerheden loslaten en vinden andere.

Beweging is geen zwakte, maar een **kracht**. De natuur verandert voortdurend. De seizoenen die elkaar opvolgen en de aanpassingen die onder invloed van bijvoorbeeld klimaatveranderingen plaatsvinden. Alleen zo, in het omarmen van de verandering, kan de natuur (en het leven!) bestaan.

Kunnen wij dat ook? De beweging omarmen en vertrouwen dat wij, in de kern, dezelfde blijven.

Gedichtje

de wind? onzichtbaar?
evenals warmte
of de geur van rozen
werkelijke troost....

- Frans Ort

Hartelijke groet,
Nicoline Swen & Helene Westerik

Ideeënbus

Probeer je eigen haiku te maken. (drie regels volgens het schema 5 - 7 - 5 lettergrepen).

*Kleine huisjesslak,
ook jij beklimt de Fuji.
Maar langzaam, langzaam.*

Een haiku is een vorm van Japanse dichtkunst. Met een haiku wil een dichter zoveel mogelijk zeggen met zo weinig mogelijk woorden. Belangrijker dan wat de woorden van een haiku zeggen, is dat wat ze juist niet zeggen, maar suggereren. En dat op een compacte en lichtvoetige manier. Eén woord teveel en het effect is weg.

Gouden Zonne - Canon voor 2 stemmen

Tijdens het Zonnewendefeest in Varsseveld zingen we deze ieder jaar.

Gouden zonne!

Jij met je daav'rende stralende kracht,

Altijd en immer

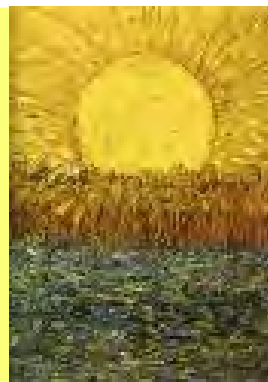
Schijn je in glansrijke pracht.

Dreigen duist're wolken,

Toch blijf je trouw aan je lichtende plicht;

Hoog boven leed en vreugde,

Schijn je en geef je ons licht.

POSTCARD

Ooit zat ik, superververliefd,
een hele zwoele zomernacht
te praten op het dak van
mijn huis (nou ja, kamer) in
Amsterdam.

Het werd pas heel laat
donker en kort daarna begon
de hemel in het oosten alweer
te kleuren. Midzomer! Een
magische nacht en prachtige
herinnering. Liefs, Nicoline

Liefs uit: _____

_____

Aan wie stuurt u een kaartje?

Als Het Golft – De Dijk

Als het golft dan golft het goed
Niet te stuiten, niet te sturen
Duurt het dagen, duurt het uren
Als het golft dan golft het goed

Op de mooiste zomeravond
Bij de ondergaande zon
In de hand het laatste glaasje
Niemand weet hoe het begon

Op de rimpelloze vlakte
Van een vlekkeloos bestaan
Kan het plotseling gaan waaien
Ook al wil je er niet aan

Op de dansvloer van het leven
Met een tango voor de boeg
Kan het zomaar heftig stormen
Ook als niemand er om vroeg

Als de akkers overstromen
En de gaten gaan niet dicht
Wil geen mens eraan geloven
Morgen wordt het toch weer licht

Als het golft dan golft het goed
Niet te stuiten, niet te sturen
Duurt het dagen, duurt het uren
Als het golft dan golft het goed

HÉKIJK
EENS
OMHOOGDE ZON
LOOPT ALSEEN
GEK TE STRALEN

**GELUK
IS EEN
RICHTING
GEEN PUNT**

Een verhaal over bloemen, of waren het mensen. . .

Er waren eens drie zonnebloemen. Ze stonden aan de grote muur, ze groeiden en groeiden en kregen een mooi bruin gezicht met een grote gele kraag. Ze voelden zich fijn.

De bloemen zeiden tot elkaar: Zo groeien is toch fijn. Zo leven is heerlijk. Eén bloem keek nochtans stil voor zich uit en zei: Ik vraag me af wie ons doet groeien. Ik vraag me af wie ons zo mooi geel maakt.

Dag bloem.., sprak er iemand. Ik ben het die jullie doet groeien. Ik ben de zon. Ik liet jullie leven en mijn warmte doet jullie groeien. Jullie zijn echte zonnebloemen. En jullie zullen nog mooier worden. Kijk naar mij. Volg mij van 's morgens tot 's avonds en groei in mijn licht. De zonnebloemen straalden van vreugde. En ze draaiden hun hoofd altijd naar de zon. Elke dag werden ze mooier en geler.

Tot op een dag. "Ik draai niet meer mee," zei één van de zonnebloemen. "Ik wil mijn eigen zin doen". "Ik heb die zon ook niet meer nodig, ik ben groot genoeg" zei de tweede bloem. "Jullie hebben gelijk," zei de derde bloem, "Weet die zon het dan zo goed? Wij kunnen best zonder haar." En toen keerden ze zich om en keken naar de andere kant van de muur.

Nu waren de bloemen niet meer naar de zon gericht en zo gebeurde het: hun gezichten werden donker, hun gele kraag werd slap en bleek, en hun stengel werd slap.

Toen wisten ze het: ze konden niet leven zonder de zon. Zachtjes draaiden de bloemen hun gezicht weer naar de zon en al spoedig straalden ze weer als mooie ZONNEBLOEMEN.

De Universiteit Utrecht heeft als spreuk: *Sol iustitiae illustra nos: zonne der gerechtigheid verlicht ons.* We kijken vaak in boeken om te weten wat recht is, maar zou het niet beter zijn om naar de zon der gerechtigheid te kijken? Naar dat eeuwige goddelijke licht, dat IEDER MENS in het licht zet?! Er is ook een lied (967): 'zonne der gerechtigheid, ga ons op in deze tijd' ...zullen we dat licht volgen?

Moge de Eeuwige, die erbij is als de zon opgaat en ondergaat en als je de zee oversteekt, onderweg je schreden richten.

Moge de Eeuwige, die je nabij is als je zit en als je staat je met liefde omringen en je bij de hand leiden.

Moge de Eeuwige, die je wegen kent en de plaatsen waar je uitrust bij je zijn in je taak op aarde het goede nieuws zijn dat je deelt en je op de eeuwige weg leiden.